

Rositsa Chernokozheva

(Bulgaria, Institute for Literature, Bulgarian Academy of Sciences)

They Knew Vihren

Росица Чернокожева

(България, Институт за литература, БАН)

Те познаваха Вихрен

Този текст ще е кратък. Към хората, с които сме били близки и които вече не са сред нас, в този свят, изпитваме амбивалентни чувства. Обич от това, че сме споделяли живота им и съжаление и болка от тяхното вече отсъствие в ежедневието ни.

Това, безспорно присъства и в тези спомени за Вихрен.

Когато се обърнах към голям брой хора, по идея на проф. Зейнеп Зафер, от Анкарския университет, които са имали приятелски или колегиални отношения с него, съзнателно не писах какъв жанр да бъдат техните текстове. Дали научни статии или просто спомени от връзките си с него. Не исках да ограничавам или да диктувам някаква насока в това, което ще пишат. Така, че макар и публикувани в научното електронно списание „Дзяло“, малка част от текстовете имат научен характер. Преобладават спомените как тези хора са възприемали чисто човешки присъствието на Вихрен в техния живот. Едни са били по-близки с него, други имат по-бегли отношения и спомени.

Знаем класическото твърдение, че за хората, които са си отишли от този свят, се казва само добро или нищо. Мисля, че това, че в тези спомени хората говорят с добро не по тази формална причина, а просто защото Вихрен бе добър, щедър и толерантен човек, колега и приятел. Тези, които не откликнаха на моите покани да напишат за него, явно са предпочели да не казват нищо, надявам се, от уважение.

Имам надежда, че ще събера още спомени.

Благодаря на всички, които се отзоваха на поканите ми да напишат.

Аз и синът ни Вихрен-младши благодарим и на проф. Августа Манолева за предложението да публикува текстовете в научно списание, което се реферира, макар това да не са научни статии, както и на целия екип на списанието, че подкрепи тази идея.